

[Alfred Jensen.]

general har glemt. Han kan måske også gøre det, fordi han ikke har kendt krigen på samme måde som folkene i Europa, der virkelig led under den, enten de var forfulgte, eller de direkte led under krigens følger, men vi andre har i hvert fald ikke glemt det, og vi erindrer også de løfter, der blev givet dels i Yalta og dels fra Potsdam. Der hedder det: det er vor ufravigelige hensigt at tilintetgøre tysk militarisme og nazisme og sørge for, at Tyskland aldrig mere bliver i stand til at forstyrre verdensfreden. Vi er besluttet på at afvæbne og opløse alle tyske væbnede styrker, for bestandigt afskaffe den tyske generalstab, som gentagne gange har formået at genopvække tysk militarisme, at fjerne eller tilintetgøre al tysk militær udrustning, at eliminere eller kontrollere al tysk industri, der kunne blive brugt til krigsproduktion.

Det var et løfte, der blev givet til Sovjetunionen, det var et løfte, der blev givet til Europas folk, og det var ikke blot et løfte, som havde Stalins navn underneden, det var et løfte, som også var undertegnet af præsident Roosevelt og Churchill og senere blev undertegnet af selveste Truman og premierminister Attlee. Det vil sige, at de, der sidder i spidsen for de pågældende lande, har afgivet løfte om at afvæbne, afmilitarisere Tyskland, og nu kommer man her og kaster dette løfte til side, og det viser os, hvilken vægt man kan lægge på de herrers ord i Amerika og England, og det burde man skrive sig bag øret også i Danmark, når man behandler en sag som denne. Når man uden videre fejrer sådanne højtidelige løfter af bordet, hvad kan man så ikke vente i anden henseende?

Men dette betegner ikke alene et løftebrud, det betegner også en ændret opfattelse af, hvilken politik der skal føres her i Europa. Der var et æret medlem, der hviskede mig i øret, at det betød ikke så meget, hvad man havde sagt i 1945, for der var sket så meget siden, og derfor måtte man have lov til at revidere sin indstilling overfor spørgsmålet om Tysklands militarisme og genoprustning. Ja, det er muligt, at der er sket meget siden, men der kan næppe være sket ret meget siden 28. marts i fjor, hvor Bevin stod og fortalte, at de, der nu talte om, at Tyskland skulle opruste, var ondsindede personer, det var kun kommunister, det var løgn og ospind, og der var ingen, der spekulerede på at genopruste Tyskland. Ja, det er kun 9 måneder siden, og det viser jo yder-

ligere, hvor kort man egentlig står ved sine løfter og tilsagn, hvor megen tillid man kan have til sådanne politikere og sådanne stater.

Men det var ikke alene de store i Yalta og Potsdam, der gik ind for en sådan afmilitarisering af Tyskland, gik ind for at fjerne den trusel, der gennem år har eksisteret ikke alene mod Tysklands nabo-stater, men mod samtlige lande her i Europa. Det gjorde man også rundt omkring i de forskellige små lande og bl. a. i Danmark. Så sent som i 1947 — det var, da vi havde en venstregering — fremsatte regeringen i et memorandum sit syn på ordningen af Tysklands forhold. Der udtalte man sig på linie med det, der stod i Yaltaerklæringen. Det hedder heri — jeg gengiver efter hukommelsen —: Europas historie i det sidste århundrede viser, hvilken trusel den tyske militarisme har udgjort for Tysklands nabostater. Danmark var offer for den første tyske erobningskrig i 1864, der efterfulgtes af Preussens krig mod Østrig og Frankrig i 1866 og 1870; og Danmark var et af ofre for den sidste tyske aggression. Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den kongelige regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet ikke blot til forhindring af militær-uddannelse af tysk ungdom, men for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår, hvorved det må sikres, at den fredsindustri, som vil være nødvendig for Tysklands økonomiske genopbygning, ikke lader sig omdanne til krigsformål.

Ja, jeg kan ikke sige det rigtigere, og jeg vil tro, det dækker over, hvad hver eneste europæer føler, og hvad hver eneste dansker mener om den sag.

Vi er altså i den situation, at der her forelægges et forslag, som ikke alene betyder, at man fejrer denne udtalelse af bordet, men som tillader Tyskland at genopruste, og dermed opstår faren for Europas fred.

Jeg er sikker på, at det vil føles som en skuffelse for det danske folk, at man indtager sådanne standpunkter. Jeg ved, at der under besættelsen og i perioden efter krigen kun har været eet eneste ønske: at man forhindrede, at der opstod en trusel mod Danmark fra Tysklands side, ved at man tillod den tyske krigsindustri at genopstå eller tillod genoprettelsen af det tyske militærvæsen. Jeg ved, at vi under krigen i modstandsbevægelsen kunne være uenige om mangt og meget, når det ikke lige drejede sig om kampen for at få landet frit,